

„Ik geleuf dat ik mie zölf wal is te doar of bin”, vertelde Hennie Kuiper eens tegen redacteur Johan Grobbe van Klein Verzet, het clubblad van de Oldenzaalse Wielclub. „Hennie Kuiper is soms veel te lief”, stond in een imposante kop in de Twentsche Courant. Maar de nu 23-jarige in Oldenzaal woonachtige Denekamper besefte goed, dat je een karaktertrek niet zo maar veranderen kunt. En hij had daar ook totaal geen behoefte aan. Hennie Kuiper wilde gewoon zichzelf zijn. Volkomen terecht, want tenslotte beschikt hij ook nog over pure klasse. En die eigenschap openbaart zich altijd, zeker in ideale combinatie met een sterk karakter. En over wilskracht beschikt de topcoureur van Ketting Didam. Daarvoor leverde hij het bewijs al in z'n nieuwelingentijd, toen hij opmerkte: „Wij waren hard voor ons zelf en onverbiddelijk voor elkaar, maar ik pluk daar nu de vruchten van”. Sappige, smakelijke vruchten.

In enkele jaren stootte hij zelfs door naar de internationale top, nadat hij in 1965 lid van de heropgerichte O.W.C. was geworden. Na zijn nieuwelingenperiode (1966 - '67) kwam de doorbraak bij de amateurs in 1970. In dat jaar werd hij in de klassiekers van Noord-Holland en Friesland respectievelijk tweede en derde. In het wegkampioenschap van Nederland pakte hij de tweede plek. Ook ontpopte hij zich, vooral in het buitenland, als een etappcoureur van formaat. In de ronde van Joego-Slavië werd hij derde en in de Bulgaarse ronde achtste. In 1971 kwam Hennie Kuiper bijna uitsluitend buiten de grens tot opvallende verrichtingen. Hij won de etappewedstrijd Saône et Loire, werd tweede in de Henin de l'Etart, derde in Rheinland-Pfalz en vierde in Joego-Slavië. In de Ronde van de Toekomst klasseerde hij zich als vijftiende. Op vaderlandse bodem reikte hij tot 'n tiende positie in het Nederlandse wegkampioenschap en een paar andere goede klaseringen in klassiekers.

Het jaar 1972 is een superseizoen voor Kuiper, die volledig doorstroomt naar de internationale top. Na zijn eerste klassieke zege in Drente een tweede plek in de Tour de Limousin, winst in de Engelse Ronde („Milkrace”), een vierde plaats in het nationale wegkampioenschap en, als voorbereiding op de Olympische Spelen, een tweede in de Ronde van Oost-Duitsland bereikte hij de climax op de Olympische Spelen in München.

Na een bronzen rit op de 100 kilometer ploegentijdrit (de plak werd officieel niet toegekend vanwege 't dopinggebruik van Aad van der Hoek) volgde de apotheose in de individuele rit, waaraan de deelname van Hennie Kuiper nog lange tijd onzeker was. Tien jaar nadat hij op een gewone fiets met krom stuur koerste greep de Ketting-pedaleur Olympisch goud in een magistrale race, die jammergenoeg werd overschaduwed door de afschuwelijke daad van enkele Palestijnse desperado's in het Olympische dorp.

Gezien de briljante prestaties van de Ketting-fietser kan hij zo overstappen naar de rijen der professionals. Maar Hennie Kuiper zou zichzelf niet zijn als hij niet zou stellen: „Maar dan moet het wel sociaal verantwoord zijn”. Hij is tenslotte getrouwd. Na een schitterende verrichting zal Hennie Kuiper dan ook nog vaak de kreet „Blij ben ik wel, maar tevreden nog niet” uiten.

HENNIE KUIPER
(Nederland)
OLYMPISCH KAMPIOEN
München 1972